

Tatár Sándor

KÖSZ; NINCS VÁGOTTDÓHÁNY-HIÁNYOM

Fotóval címlaptéma – én nem.
Reklámok célszemélye sem.
Hát van több mint a napsütésben
nyújtózni lustán, kéjesen?

A sejtjeimen vén a membrán,
szívemben szirup kavarog;
a múzsa másra hajt már, nem rám.
(De tőle én tán többet akarok?!)

Te gúnyolod tán ›álfölényem‹,
annak hívé a mosolyom,
de engem békém vár (törékeny?)
túl rabságon és roboton.

(Jó, bármi jöhet: rokkant, homeless...
De az, pájtás, az én bajom lesz.)

ITT? BÁRMI LÁTNIVALÓ??

Hiedelmek puzzle-ja vagy, csak hidd el –
bár értük akár tűzbe menj.
Minden cég tudja rég rólad, amit kell:
elhívés-szomjaddal üzletel.
Hívjanak bár úgy: big boss vagy agytröszt,
az örök hírnév csak fantom;
az ideiglenes kétlábúak közt
csak egy vagy te is, random.
Facebook-oldaladon ezer fotó:
csalik az irigyeknek.

Jöjjön az érzés, a feldobó:
kávészíván rólad csivitelnek.
Közel hajolni – ez van – nincs idő.
És az már, tudod, nem is komfort;
ha lelkezés van, panasz s nem lepedő,
hogymondhatnád: „Finom volt”?
Napod süt, életed bár elszemerkél –
oda húzol, hol a lapokat leosztják,
és önmagába békít („mit tehetnél?”)
egy kis mutyikkal megvett ország.
Amit megeszel (& kiszarsz) vagy olvasol,
az lehet tiéd egy darabig.
Ha van tükröd, az olyat válaszol,
mit betanítottak valakik.
Ám fel ezért sose izgasd magad,
nincs instancia, mely pálcát
törhetne fölötted; helóta vagy –
hús-vér valós perfekt álcád.